

Sygn. akt **XXV C 722/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR del. Anna Zalewska**

Protokolant: stażysta Paulina Zielińska

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank SA w W.

przeciwko D. W.

o zapłatę

orzeka

I. Zasądza od pozwanego D. W. na rzecz powoda (...) Bank SA w W. kwotę:

- 390.282,43 zł (trzysta dziewięćdziesiąt tysięcy dwieście osiemdziesiąt dwa złote 43/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, nie przekraczającymi jednak wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 28 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 38.252,90 zł (trzydzieści osiem tysięcy dwieście pięćdziesiąt dwa złote 90/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

-- 22.332,83 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzysta trzydzieści dwa złote 83/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.191,00 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XXV C 722/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 stycznia 2016 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko D. W. z żądaniem zapłaty kwoty:

1) (...) zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

2) (...) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

3) (...) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

a także o zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych w tym innych kosztów w kwocie 191 zł.

Strona powodowa podała, iż roszczenie wywodzi z umowy kredytu hipotecznego nr (...)H./ (...) z dnia 30 czerwca 2010 r., którego zasady spłaty zadłużenia przez pozwanego zostały następnie ustalone ugodą krótkoterminową zawartą w dniu 26 czerwca 2013 r., a których to ustaleń pozwany zaniechał przestrzegać, zaprzestając dokonywania spłat rat kredytu. Wysokość dochodzonych niniejszym powództwem kwot, powód wykazał przedstawiając przedmiotową umowę kredytu, ugodę krótkoterminową zawartą w dniu 26 czerwca 2016 r., a także wyciąg z ksiąg banku wystawiony w dniu 28 stycznia 2016 r. stwierdzający zadłużenie pozwanego w wysokości:

(...) zł (tytułem należności głównej);

(...) zł (tytułem odsetek umownych);

(...) zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 01 lipca 2015 r. do dnia 28 stycznia 2016 r. (pozew k. 4-7).

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 26 lutego 2016 r. sprawa z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko D. W. została przekazana zgodnie z właściwością do Sądu Okręgowego w Warszawie, wobec braku stwierdzenia podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k.10).

W odpowiedzi na pozew z 15 czerwca 2017 r. D. W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o skierowanie niniejszej sprawy do mediacji. Wskazał, iż powód wyraża chęć spłaty kapitału na rzecz powoda, jednak kwestionuje wysokość dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia (odpowiedź na pozew k. 60-61).

W piśmie procesowym z dnia 23 sierpnia 2016 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Podniósł, że wysokość dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia została przez stronę powodową wykazana załączonymi do pozwu dokumentami. Przeciwne twierdzenia pozwanego, nie zostały przez niego w żaden sposób wykazane (pismo k.75 – 76).

Na rozprawie w dniu 31 marca 2017 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany uznaje roszczenie w zakresie dochodzonej przez powoda kwoty tytułem należności głównej, natomiast kwestionuje roszczenia w zakresie odsetek dochodzonych przez powoda. Pozwany wskazał, że w przypadku zasądzenia roszczenia wniósł o rozłożenie zapłaty należności na raty. Pozwany podniósł, że warunki zawartej uprzednio ugody były dla niego od początku niekorzystne, po zakończeniu okresu, na który została zawarta ugoda (stanowisko pozwanego k.109 – 110).

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 30 czerwca 2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z D. W. umowę kredytu hipotecznego (...) o nr (...) H./ (...) na mocy której powodowy Bank udzielił D. W. kredytu hipotecznego w całkowitej kwocie (...) zł na zakup nieruchomości.

Zgodnie § 8 przedmiotowej umowy, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy z zachowaniem 7 dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku niewykonania lub nieterminowego wykonania regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty listem poleconym nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego wezwania (umowa k. 18-26).

Pismem z dnia 21 marca 2013 r. w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z dnia 30 czerwca 2010 r. z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia. Na dzień wypowiedzenia cała zaległa należność obejmowała łącznie kwotę (...) zł (wypowiedzenie k. 34).

W dniu 26 czerwca 2013 r. strony zawarły ugodę krótkoterminową. Zgodnie z § 1 ust. 1 ugody, strony oświadczyły że łączy je umowa kredytu z dnia 30 czerwca 2010 r. W ust. 2 strony potwierdziły, że ww. umowa została w sposób prawidłowy i skuteczny wypowiedziana zgodnie z pismem 15 marca 2013 r.

Dalej, w ust. ww. ugody 3 wskazano, że aktualne zadłużenie wynikające z umowy kredytu wynosi (...) zł na którą to kwotę składają się następujące kwoty: (...) zł (kapitał), (...) zł (odsetki umowne), (...) zł (odsetki karne naliczone od dnia 25 czerwca 2013 r.) oraz (...) zł (koszty). Zgodnie z treścią § 1 ust. 5 ugody, dłużnik uznał swoje zobowiązanie określone w ust 3, w szczególności jego wysokość i potwierdził okoliczności wskazane w ust. 2, przy czym uznanie długu jest skuteczne również w sytuacji wypowiedzenia ugody lub odstąpienia od niej.

Zgodnie z § 2 ust. 5 w przypadku opóźnienia przez kredytobiorcę ze spłatą całości lub części jakiegokolwiek należności wynikającej z ugody, Bank będzie uprawniony do naliczania odsetek karnych od kwoty zadłużenia przeterminowanego, w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP

Zgodnie § 2 ust. 6 kredytobiorca zobowiązał się spłacić opisaną w ugodzie należność w 24 ratach wg następującego harmonogramu:

- 1) 23 raty płatne do 15 dnia każdego miesiąca w kwotach po (...) zł miesięcznie każda począwszy od 15 lipca 2013 r.;
- 2) 24 rata (rata balonowa) płatna do 15 czerwca 2015 r. w wysokości nie niższej niż (...) zł powiększona o odsetki naliczone zgodnie z § 2 ust 4 czyli łącznie (...)zł.

Strony uzgodniły, że w przypadku terminowego wypełnienia przez kredytobiorcę postanowień ugody, w szczególności terminowego uiszczenia ww. 23 rat w pełnej wysokości, dłużnik będzie uprawniony do zawarcia z Bankiem odrębnego Porozumienia wydłużającego termin spłaty ostatniej raty. Porozumienie, o którym mowa w § 2 ust 6 pkt 2 ugody miało zostać zawarte na pisemny wniosek dłużnika zgłoszony najpóźniej do dnia płatności 24 raty na warunkach niniejszej ugody (§ 2 ust. 7 ugody). Ugoda została zawarta na czas określony do dnia 15 czerwca 2015 r.

W następstwie upływu okresu, na jaki została zawarta ugoda z dnia 26 czerwca 2013 r. pozostała do spłaty wierzytelność ponownie stała się wymagalna w całości (k. szczegółowe rozliczenie kredytu, sposób naliczenia odsetek karnych k.77- 94)

Wobec nieregulowania zobowiązania przez D. W., Bank wystawił wyciąg z ksiąg Banku nr (...) stwierdzający istnienie po stronie powoda wierzytelności opiewającej na (...) zł, na która to sumę składały się następujące kwoty:

(...) zł (tytułem należności głównej);

(...) zł (tytułem odsetek umownych);

(...) zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 01 lipca 2015 r. do dnia 28 stycznia 2016 r. (wyciąg z ksiąg bankowych k.15).

Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów przedłożonych przez powoda do akt sprawy. Sąd dał w pełni wiarę tym dokumentom, albowiem strony nie kwestionowały ich autentyczności czy wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu.

Przy ustaleniu stanu faktycznego tej sprawy, Sąd nie oparł się o dowód z zeznań świadka P. M., powołanego na okoliczność wprowadzenia w błąd pozwanego podczas zawierania ugody krótkoterminowej z dnia 16 czerwca 2013 r., sposobu regulacji zobowiązań i chęci uregulowania należności przez pozwanego. Zeznania tego świadka nie były istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy, bowiem ograniczyły się jedynie do stwierdzenia że świadek pozwanego nie pamięta.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom pozwanego w części tj. w zakresie w jaki te zeznania pokrywały się z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Sąd natomiast odmówił wiarygodności zeznaniom D. W. w zakresie w jakim oświadczył, że po spłacie 23 raty szukał kontaktu z Bankiem w celu zawarcia porozumienia w przedmiocie dalszych spłat należności powoda. Pozwany bowiem na tę okoliczność nie przedstawił żadnych dokumentów, chociażby takich jak pisemny wniosek o zawarcie porozumienia wydłużającego termin spłaty 24 raty (o którym mowa w § 2 ust. 7 Ugody krótkoterminowej k.28v)

Sąd wskazuje, że kształtowanie się stosunku prawnego stanowiącego podstawę dochodzenia przez powoda od pozwanego roszczeń pozostawało między stronami bezsporne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła od pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z umowy kredytu hipotecznego nr (...)H./ (...) z dnia 30 czerwca 2010 r., którego spłatę następnie uregulowano w zawartej pomiędzy stronami ugodzie krótkoterminowej z dnia 26 czerwca 2013 r.

Kwestia zawarcia ww. umowy, a następnie ugody, a także kwestia zadłużenia wynikającego z tychże umów i porozumień, pozostawała bezsporna. Głównym zarzutem pozwanego pozostawało twierdzenie, iż dochodzona przez Bank należność jest zawyżona, bowiem Bank m.in. przy jej wyliczeniu nie wziął pod uwagę już dokonanych przez pozwanego wpłat.

Ustosunkowując się do tak sformułowanego roszczenia oraz zarzutów podnoszonych w odpowiedzi na pozew i na dalszych etapach postępowania należy wskazać, że odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Stąd w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia w celu obrony przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie zgodnie z ww. z postanowieniami zawarte w dniu 26 czerwca 2015 r., jak również nie wykazał, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc).

W oparciu o dokumenty, przedstawione przez powoda, wymienione wyżej, Sąd uznał, że istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie kapitału niespłaconego kredytu zostały w sposób dostateczny wykazane i okoliczności te nie budzą wątpliwości. Pozwany zaciągnął kredyt w wysokości (...) zł, a na dzień zawarcia ugody (26 czerwca 2013 r.) pozostała mu do spłaty kwota (...) zł, której to należności nie kwestionował, wręcz wprost ja uznał (§ 1 ust 5 ugody krótkoterminowej z dnia 26 czerwca 2013 r.). Następnie zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, pozwany miał uiszczać miesięcznie przez kolejne 23 miesiące kwotę po (...) zł, a następnie kwotę w wysokości (...) zł z tytułu ostatniej, 24 raty. Pozwany podniósł, że uiszczył 23 raty, a gdy nadszedł czas na zapłatę 24 raty podjął próby nawiązania kontaktu z Bankiem w celu zawarcia porozumienia w przedmiocie dalszego kształtu spłaty pozostałych należności. Jednakże pozwany (reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika), nie wykazał iż do spłaty w zakresie tych 23 rat w rzeczywistości doszło, ani że została podjęta próba kontaktu z powodowym bankiem.

Z art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak już była o tym mowa powyżej, w niniejszej sprawie powód przedstawił dokumenty w postaci: wyciągu z ksiąg banku, umowę kredytu oraz zawartą pomiędzy stronami ugodę krótkoterminową, których prawdziwości oraz rzetelności pozwany nie kwestionował. W treści wyciągu oraz pism i wezwań kierowanych do pozwanego Bank każdorazowo

(na dzień ich sporządzenia) szczegółowo wyliczał i wskazywał poszczególne kwoty które składają się na wysokość zobowiązania – kapitał, odsetki umowne, odsetki za opóźnienie. Pozwany natomiast mimo podważania wysokości zadłużenia, czy wysokości odsetek nie wykazał z jakich przyczyn i na jakiej podstawie je kwestionuje. Nie złożył dodatkowych wniosków dowodowych mogących podważyć walor dowodów przedstawionych przez bank.

Reasumując, należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania, natomiast pozwany nie udowodnił, że zwolnił się z ciężącego na nim zobowiązania. Podkreślić w tym miejscu należy, że pozwany własnoręcznie podpisał i umowę kredytową a następnie ugodę i tym samym potwierdził znajomość jej warunków.

Wobec powyższego, zarzuty pozwanego nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia były chybione.

Sąd również wskazuje, że pozwany nie wykazał aby zawarcie ugody krótkoterminowej przebiegało w sposób nieprawidłowy, czy też aby jej postanowienia były dla powoda niekorzystne. W ocenie Sądu, zgodnie z postanowieniami ugody, po spłacie 23 rat w terminie, pozwany miał możliwość ubiegać się o rozłożenie tej ostatniej, balonowej raty, na kolejne 360 rat. Rozłożenie spłaty zadłużenia pozwanego na 360 rat, biorąc pod uwagę jego zarobki plasujące się na poziomie (...) zł miesięcznie (zeznania pozwanego k. 121v) umożliwiłoby pozwanemu całkowite zaspokojenie powoda, przy jednoczesnym nie obciążeniu D. W. ponad przeciętną miarę.

Odnośnie rozłożenia na raty kwoty z orzeczenia, to zdaniem sądu brak było ku powyższemu przesłanek. Pozwany ma potencjalnie – przy deklarowanych przez siebie zarobkach (aczkolwiek brak dowodu na ich rzeczywistą wysokość) możliwość spłaty zobowiązania. Jednak modyfikacja związana z powyższym powinna być pozostawiona inicjatywie samych stron. Warto także podkreślić, że pozwany nie przedstawił żadnej propozycji jak powinny się kształtować raty, stąd też brak było możliwości oceny jego postulatu w tym zakresie.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozwanego, rozstrzygnięto zgodnie z żądaniem strony powodowej, od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową składa się opłata od pozwu w łącznej kwocie 1 000 zł, a także inne koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu tj. koszty uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do niniejszej sprawy w kwocie 157 zł oraz opłat skarbowych od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji.